

Adu-ți aminte!

Pastor PAVEL RIVIȘ-TIPEI

Ex-președinte al Cultului Creștin Penticostal - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România

Mesaj prezentat pe Stadionul din Păuliș, la Sărbătoarea Centenarului CCP-BDAR, 10 septembrie 2022

Astăzi și aici vreau să mă opresc la două texte biblice: „Adu-ți aminte de zilele din vechime, socotește anii, vârstă de oameni după vârstă de oameni, întreabă pe tatăl tău, și te va învăța, pe bătrânii tăi, și îți vor spune” (Proverbe 22.28) și „Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au așezat părinții tăi.” (Deuteronom 32.7).

Au trecut 100 de ani, știm de unde am plecat și e normal să evaluăm situația actuală și să vedem unde am ajuns. De atâtea ori în viață când plecăm într-o direcție sau alta, ne propunem destinația. Și numai un om fără minte pleacă fără să știe unde pleacă. Pe mine mă deranjează expresia, nu a oamenilor de bine, ci a unora – așa ziși pocăiți – pe care dacă îi întrebi: „Cum stai cu partea ta spirituală, care este starea vieții tale?”, ți se răspunde: „Știe numai Dumnezeu!” Domnul te știe, dar trebuie să te știi și tu. Nimeni nu cunoaște mai bine tainele omului decât duhul omului. Au trecut 100 de ani. Parcă au trecut repede gândindu-ne la evenimentele care s-au derulat, dar cu toate acestea, a trecut mult, s-a lucrat mult, s-a suferit mult...

Unii au fost batjocoriți, alții schingiuiți, au fost chiar și în pușcării. În 1922, fratele Bradin avea 27 de ani și soția lui 23 de ani. Era tânăr atunci și avea putere, avea dragoste, avea energie și curaj și a mers pe deviza: „Dacă trăim pentru Domnul trăim, dacă murim pentru Domnul murim, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.” Țin minte că fratele Bradin a vizitat odată casa noastră. Au venit frați din toate părțile, casa era plină. Pe atunci, eram un copil de 6 ani. Era des-

tul de rece afară, era rece și în casa în care noi toți ne îngheșuam în două camere, chiar dacă am fost mulți, din motive de economie. Nu era nici combustibil, nici încălzire centrală, nu erau nici radiatoare, nici pâine, nici îmbrăcăminte, era așa cum era. Țin minte că stăteam pe vatra cuptorului și mă uitam de acolo cum frații îi tot puneau întrebări fratelui Bradin, iar el le răspundea calm, liniștit, repetându-le mereu cuvântul din 1 Cor. 4:6 – „să învățați să nu treceți peste ce este scris”. Dacă Biserica Domnului Penticostală din România a ajuns astăzi, din câte știu eu, la circa 380.000 de credincioși, este pentru că, într-adevăr, Cuvântul Domnului are putere. Evanghelia are putere, mesajul lui Dumnezeu are putere: „La început era Cuvântul, Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. [...] Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.” Și de aceea a zis Domnul: „Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele găsiți viață veșnică.” Și dacă frații de la început Gheorghe Bradin, Pernevan Petru, familia Andraș, Semenășcu și alții, chiar și dintre cei de aici, au avut inițiative care au avut succes, este pentru că, întotdeauna, Cuvântul lui Dumnezeu are succes. Cuvântul lui Dumnezeu nu-i legat, Hristos nu poate fi rob, a înviat, e viu în vecii vecilor. Și câtă vreme rămâi în Cuvânt, ai succes, când ai deviat de la Cuvânt, te întâlnești cu eșecul.

Biserica începutului a avut succes. Este adevărat, în istoricul de astăzi am auzit multe lucruri și oricum, pe câteva pagini nu poți cuprinde o istorie de 100 de ani. Dar eu vreau să vă spun că avem știri pe surse în istoria care nu este scrisă

„Căci toți cei ce sunt
călăuziți de Duhul
lui Dumnezeu sunt
fii ai lui Dumnezeu.”
(Romani 8.14)

încă. Am pe inimă să scriem o istorie adevărată. Am fost păstor la Păuliș. În noaptea de 8 august 1927, nepotul lui Pernevan Dumitru a murit ca martir, (strănepotul lui este aici în sală – prez-biterul bisericii). Aici au fost frați care au avut de suferit. S-a amintit de Ciuci Pavel. Am citit cartea scrisă de fr. Pavel Bodoc și am rămas așa de mirat când am văzut că Ciuci Pavel s-a dus să predice Evanghelia în Lugașu de Jos. A avut de suferit. L-au luat și l-au aruncat în curtea unui cioban care avea oi, dar și niște dulăi înfiorători. Era o zi de duminică dimineată. Și au zis: „Vom vedea noi acum dacă Dumnezeu este cu tine sau nu”. Oamenii stăteau pe marginea drumului și se uitau peste gard să vadă ce se întâmplă. Când au dat drumul la câinii aceia turbați ca niște lei, fratele Ciuci, care avea Biblia în mână, a strigat către câinii care veneau spre el: „Culcat! Nu sunteți voi mai periculoși ca lei din groapa cu Daniel”. Imediat câinii s-au culcat și lumea din stradă a început să strige: „Dumnezeu este cu ei!”

Dacă Biserica Penticostală a ajuns să împlinească 100 de ani, este pentru că a trebuit să recunoască câinii, și a trebuit să recunoască cei ce nu au avut sentimente mai nobile decât câinii și au vrut să ne sfășie, că Dumnezeu este cu noi. Sunt atâtea care au fost prizonieri, sunt atâtea care n-au putut să câștige 200 de lei în plus la salariu pentru că erau pocăiți. Sunt atâtea care nu au putut să își viziteze rudele dincolo de frontieră pentru că erau pocăiți. Sunteți aici câțiva care ați trecut prin Dunăre pentru a ajunge în străinătate, alții ați trecut printre gloanțe, alții ați trecut prin greutăți pentru că ați fost pocăiți, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu-i legat. Dumnezeu nostru trăiește! Îmi aduc aminte de ce scria Ioan în întâia sa epistolă, uitându-se la cei tineri: „*V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.*” (1Ioan 2:14). Tăria a constat în primul rând că au rămas în cuvânt, în al doilea rând că au rămas uniți. Domnul Isus Hristos se ruga și zicea: „*Tată, mă rog ca toți să fie una, după cum Tu ești în Mine, Eu în Tine, așa ei să fie una în Noi, ca lumea să cunoască că Tu M-ai trimis*” (Ioan 17:21). Unitatea aduce biruința. Biserica este unită când sunteți uniți și eu mă bucur că suntem uniți. Pavel le scria celor din Filipi: „...*faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflător și un gând*” (Filipeni 2.2). Asta

înseamnă unitate – să simțim unii cu alții. Îmi aduc aminte cum, înainte de colectivizare, frații erau uniți. Erau la biserică și marțea și joia și sâmbăta și duminica dimineată și seara. Dar ce era de admirat, e că marțea și joia la noi în biserică erau declarate zile de post. Vă dați seama ce înseamnă să mergi o zi întreagă la sapă pe căldură, o zi întreagă la coasă. Biata mama, avea o bucată de pânză cu care își tampona buzele crăpate cu ceva umed pentru că era zi de post, iar seara când se încheia ziua de post, ea mergea acasă să gătească ceva, iar tata și frații se adunau la biserică. Își lăsau sapele, coasele și stăteau cel puțin o oră să încheie ziua înaintea lui Dumnezeu. Să nu țină cont Domnul de asemenea sacrificii? Să nu dovedească El că este Dumnezeu celor ce-L slujesc cu toată dăruirea? Știți de ce a murit Pernevan Dumitru? Că a fost proroc. Am avut proroci, evangheliști, păstori, oameni care au murit și care înfrumusețează cartea de aducere aminte a cerului. Unde suntem? Suntem tot acolo, avem același spirit de unitate, avem același spirit de dragoste? Spuneam că frații mergeau și atât de atașați erau unii de alții, că dacă unul termina parcela de secerat sau de săpat mai repede, se ducea în ajutorul celorlalți. Și cam toți terminau odată. Se construiau case și nu aveai ce să le dai oamenilor de lucru, atâtea veneau să te ajute. Astăzi construiește unul – el își prepară materialul, el își înalță zidurile și te uiți – nu vi se pare că dragostea s-a răcit? Mi-a fost rușine mie de mine când eram pastor la Biserica Betania și m-am dus pe strada Vărădiei și am văzut un tânăr care are 2-3 copii, cum singur își prepara mortarul, el îl urca sus și lucra de unul singur. Și eu l-am întrebat cum de lucrează de unul singur și el mi-a răspuns: „Frate, nu am pe nimeni”. A zis unul odată la scâldătoare: „N-am pe nimeni!” Și atunci Isus s-a apropiat de el. Când te vezi singur și n-ai pe nimeni, lasă că Isus e în cer, El e fratele nostru, este ajutorul nostru. Dar cei care trebuiau să fie acolo să-L înlocuiască pe Isus, vor răspunde pentru treaba asta într-o zi. Noi am ajuns aici pentru că unii și-au dat viața. Repet, cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. Duhul Sfânt lucrează, e perioada Lui, Biserica e pe pământ, pe ea o conduce Duhul Sfânt. Dacă s-a ajuns aici, s-a ajuns nu datorită lui Bradin, nici datorită lui Bochian sau datorită nouă, s-a ajuns datorită Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este forța motrice, este persoana activă,

El este totul. Bunicul ginerelui meu ne povestea că s-a dus și a predicat Evanghelia într-un sat, nu departe de Brăila, și a avut succes. Printre cei care s-au întors la Dumnezeu era și învățătoarea din sat. Tatăl ei aparținea de altă religie, era și fierarul satului, era împotriva. Într-o zi, la început de iarnă, cineva s-a dus la el și i-a spus: „Matei, Marilena, fiica ta, iar e cu rătăciții aceia la marginea satului într-o căsuță și se roagă.” Furios, fiind fierarul satului, a luat un clește de forjă, s-a dus i-a băgat mâna în păr, ea s-a opus și el a pocnit-o cu cleștele și fata a murit. Autoritățile abilitate ale vremii au încheiat dosarul cum că fiind frig, fata a alunecat pe gheață și-a lovit tâmpla de colțul treptelor și de aceea a murit. Dar în cer este scris adevărul pentru că Domnul a zis: „*Eu sunt calea, adevărul și viața!*” (Ioan 14.6). Și nimeni nu poate să nege adevărul. Am avut o istorie frumoasă, dar în același timp și dureroasă. Dragostea ne-a ținut aproape și trebuie să înțelegem că indiferent că suntem în Church of God, în Cultul Penticostal din România sau că suntem o altă organizație, la urma urmei noi toți alcătuim Trupul lui Isus Hristos și în Trupul Lui nu există dezbinare. „Mă rog Tată ca toți să fim una” Deci, asta-i porunca Lui, să trăim în dragoste, în unitate, să avem călăuzirea divină. Cuvântul Domnului în Isaia 34.16 spune: „*Căutați în cartea Domnului și citiți! Niciuna din toate acestea nu va lipsi, nici una, nici alta nu vor da greș. Căci gura Domnului a poruncit*”. Toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu. Și dacă nu suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, reciproca – ai cui fii suntem? Noi am fost rânduiți, am fost binecuvântați, hăruiți să fim ai lui Dumnezeu. Și astăzi, la zi de sărbătoare ridicăm mâinile sus și zicem: Nu nouă Doamne, ci Numelui Tău dăm slavă, pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta, pentru sutele de mii de credincioși, pentru miile de biserici, pentru fanfare, pentru cor, pentru facultățile de la București și Arad, pentru licee, pentru școli! Atenție, toate astea au importanța lor. Valoarea, însă, a fost și rămâne Biserica. Să rămânem atașați de Biserică. Câtă vreme suntem în Biserică, suntem în Hristos. Dacă ieșim din Biserică, nu mai putem să facem nimic, căci Domnul Isus a zis: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.5).

Drum bun, cu Domnul, înainte!